

Dosar nr. 300/44/2012

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL GALAȚI
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 68/2013

Ședința publică de la 18 Martie 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE George Popa

Grefier Zimica Enciu

.....

Pentru astăzi fiind amânată soluționarea acțiunii formulată de reclamanta S.C. [redacted] S.R.L., cu sediul în Brăila, Bd. [redacted], nr. 623, bl. 7, sc. 4, ap. 65, jud. Brăila în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRĂILA – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ cu sediul în Brăila, str. Delfinului, nr.1, jud. Brăila, având ca obiect, anulare act administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 12 martie 2013 care au fost consemnate în încheierea din aceeași zi, când instanța având nevoie de timp pentru deliberare, amână pronunțarea cauzei la data de [redacted] 2013.

C U R T E A

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față:

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 300/44/2012 reclamanta S.C. [redacted] S.R.L. a chemat în judecată pe pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRĂILA – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, solicitând ca prin hotărârea ce se va da să se dispună anularea Raportului de Inspecție Fiscală nr. [redacted] 2011, Deciziei de impunere nr. [redacted] 2011, Deciziei de nemodificare nr. [redacted] 2011, Dispoziției de măsuri nr. [redacted] 2011 cât și anularea Deciziei nr. 74/[redacted] 2012 privind soluționarea contestației împotriva Raportului de inspecție Fiscală și împotriva deciziei de impunere.

În motivarea acțiunii reclamanta a susținut că în perioada 13.10.2011 – 14.11.2011 a fost supusă unui control de către inspectorii financiari a-i pârâtei, iar actele administrative încheiate au fost contestate, însă prin decizia nr. 74/2012 aceasta a fost respinsă pentru suma totală de [redacted] lei, a fost desființată în parte dispoziția de măsuri nr. [redacted] 2011 pentru suma de [redacted] lei reprezentând diminuarea pierderii fiscale, urmând să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere considerentele deciziei de soluționare și va viza aceeași

perioadă și același obiect al contestației, fiind respinsă contestația pentru capătul de cerere privind decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. [REDACTED]/2011.

Reclamanta a solicitat să se constate nulitatea absolută a actelor administrative încheiate pentru mai multe motive, enumerate în acțiune.

În acest sens, reclamanta a arătat că la data de [REDACTED] 2011 a fost verificată de D.G.F.P.Brăila cu privire la achizițiile intracomunitare de bunuri în perioada iulie 2010 - ianuarie 2011.

La finalizarea controlului a fost întocmit Procesul verbal nr. [REDACTED] 2011 reținându-se că achizițiile efectuate de către reclamantă reprezintă bunuri - autoturisme – second-hand și în conformitate cu prevederile art.152.2 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare, sunt supuse regimului special de scutire”..” Conform art.152.2, alin.2-4 din Legea nr.571/2003 cu modificările și completările ulterioare, persoana impozabilă revânzătoare (reclamanta) va aplica regimul special de taxă pentru livrările de bunuri second-hand, baza de impozitare fiind marea profitului”.

„Conform Ordinului nr.77/21.01.2010 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 300 – Decont de taxă pe valoarea adăugată, c/val.achizițiilor de bunuri supusă unui regim special de taxă se înscrie la rd.24 – „achiziții intracomunitare de bunuri scutite sau neimpozabile”.

În același proces verbal se stabilește că ” agentul economic nu are obligația întocmirii și depunerii declarației recapitulative – cod 390 privind livrările/achizițiile /prestările intracomunitare deoarece, în conformitate cu Ordinul 76/21.01.2010 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 390 WIES „ declarație recapitulativă”, în declarație se înscrie suma totală a achiziției intracomunitare de bunuri, pentru care persoana impozabilă, care depune declarația, este obligată la plata taxei conform art.151 din Legea nr.571/2003”.

Echipa de control a fost formată de [REDACTED] – inspector principal și [REDACTED] – expert principal în cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor – A.N.A.F. – D.G.F.P. – Activitatea de Inspecție Fiscală.

La trei luni de la efectuarea acestui control, în data de [REDACTED] 2011 a fost emis Avizul de Inspecție Fiscală cu nr. de înregistrare [REDACTED], prin care au fost informați că începând cu data de [REDACTED] 2011 vor face obiectul unei inspecții fiscale având ca obiective:

A). Verificarea ansamblului declarațiilor fiscale și/sau operațiunilor relevante pentru inspecția fiscală pentru:

1. Impozit pe profit datorat de persoane juridice române în perioada 13.01.2010 – 30.06.2011.

2. Taxa pe valoarea adăugată – lunar în perioada 13.01.2010 – 31.08.2011.

B). Verificarea modului de organizare și conducere a evidenței fiscale și contabile.

Echipa de control a fost formată din [REDACTED] (persoana care a făcut parte și din echipa de control din iunie 2011) și [REDACTED].

Potrivit art.105 alin.3 din O.G.nr.92/2003, „Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării”.

Așa cum au arătat, la data de [REDACTED] 2011, au făcut obiectul unui control având ca obiect verificarea achizițiilor intracomunitare de bunuri în perioada iulie 2010 – ianuarie 2011.

În urma acestui control nu s-a constatat nicio deficiență în privința T.V.A.-ului aferent achizițiilor intracomunitare, ci, dimpotrivă, s-a arătat că „achizițiile efectuate de către reclamantă reprezintă bunuri - autoturisme – second-hand și în conformitate cu art.152/2 din Legea nr.571/2003 sunt supuse regimului special de scutire „ și că „ în conformitate cu art.152/2 alin.2 – 4 din Legea nr.571/2003, persoana impozabilă revânzătoare (reclamanta) va aplica regimul special de taxă pentru livrările de bunuri second-hand, baza de impozitare fiind marja profitului”.

Art.105 alin.3 teza II prevede că „, prin excepție, conducătorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora”.

Prin Normele de aplicare a O.G.nr.92/2003, se stabilește – la art.102.6 „, organul fiscal competent poate solicita, până la împlinirea termenului de prescripție prevăzut la art.88 din C.proc.fiscală, reverificarea unei perioade impozabile, prin întocmirea unui referat în care sunt prezentate motivele solicitării. Referatul este supus aprobării conducătorului organului de inspecție fiscală competent, iar după aprobare programează acțiunea de inspecție fiscală”.

Așa cum rezultă, perioada verificată prin controlul efectuat la data de [REDACTED] 2011 – (iulie 2010 – ianuarie 2011) face obiectul și prezentului control, fără a exista în acest sens vreun referat al conducătorului organului de inspecție fiscală, încălcându-se astfel normele în vigoare.

Mai mult de atât, art.102 pct.5 din Normele de aplicare a O.G.nr.92/2003 stabilesc că, dacă este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de o altă echipă de inspecție fiscală.

Așa cum au arătat, [REDACTED] – inspector principal, a făcut parte atât din echipa ce a efectuat controlul din [REDACTED] 2011, cât și din echipa care a emis actele administrative atacate, fiind, astfel, incompatibilă.

Actele administrative sunt lovite de nulitate absolută deoarece acestea au fost emise ca urmare a reverificării fiscale a reclamantei, fără a se emite, în prealabil, decizie de reverificare (în condițiile art.105/1 alin.1 și 4 din O.G. nr.92/2003, reverificarea fiind o situație de excepție și derogatorie de la art.105 din O.G.nr.92/2003, aceasta putând fi dispusă doar în cazuri speciale și strict reglementate și doar de către conducătorul inspecției fiscale), decizie pe care să o

poată ataca distinct, de sine stătător și fără a li se emite nici aviz de reverificare fiscală.

A mai susținut reclamanta că a făcut aplicarea corectă a disp.art.152 pct.2 din Codul fiscal, a disp.art.140 alin.1 din Legea nr.571/2003, făcând și o interpretare corectă a disp.art.156 pct.4 din Legea nr.571/2003.

În concluzie, reclamanta a susținut că stabilirea unui T.V.A. suplimentar în valoare de [REDACTED] lei și a unor majorări de întârziere aferente acestei obligații suplimentare în sumă de [REDACTED] lei s-a făcut în mod eronat și abuziv, prin schimbarea regimului de T.V.A. aplicabil achizițiilor intracomunitare de bunuri second-hand și a revânzării lor pe piața internă, de la regimul vamal la cel special.

În dovedirea susținerilor făcute reclamanta s-a folosit de proba cu acte pe care le-a depus la dosarul cauzei.

Pârâta prin întâmpinare a solicitat respingerea ca nefondată acțiunii reclamantului considerând că actele administrative contestate îndeplinesc condițiile de legalitate.

În dovedirea susținerilor sale, reclamanta a solicitat efectuarea unei expertize contabile, interogatoriul pârâtei și proba cu acte, probe încuviințate de instanță.

Analizând probele administrate prin prisma susținerilor părților, Curtea consideră că acțiunea de față este întemeiată, urmând să fie admisă pentru motivele pe care le vom arăta în continuare.

La cererea reclamantei și cu încuviințarea instanței, în cauză a fost dispusă efectuarea unei expertize contabile având următoarele obiective:

Obiectivul nr.1: „Este obligatorie deducerea taxei pe valoare adăugată la achizițiile intracomunitare scutite de T.V.A.”

Obiectivul nr.2: „Societatea îndeplinește condițiile prevăzute de art.152² Cod fiscal pentru a aplica regimul special pentru bunurile second-hand în ceea ce privește T.V.A.”

Obiectivul nr.3: „Se poate aplica ulterior facturării și încasării contravalorii facturilor T.V.A. asupra întregului preț de vânzare a autoturismelor second-hand în scopul colectării acestuia”.

Obiectivul nr.4: „Societatea are obligația să depună declarația 360 VIES pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport second-hand în scopul colectării acestuia”.

Obiectivul nr.5: „Baza de calcul a T.V.A. suplimentar de plată a fost corect (matematic) stabilită sau această bază este formată și din T.V.A. calculat și virat la stat de societate la marja de profit (aplicându-se T.V.A. la T.V.A.)”.

Obiectivul nr.6: „Este corectă majorarea masei profitului în luna iunie 2011 cu valoarea de [REDACTED] lei reprezentând venituri nefacturate, dar realizate în baza unor contracte de vânzare-cumpărare de autoturisme second-hand, încheiate cu clienți-persoane fizice, fără însă a se lua în calcul și cheltuiala aferentă scăderii din gestiune a acestora”.

Obiectivul nr.7: „Baza de impunere a impozitului pe profit și impozitul pe profit stabilite în mod suplimentar de inspectorii fiscali au fost determinate în mod corect și ținând cont de toate documentele relevante „.

În urma analizării actelor ce au fost avute în vedere la întocmirea procesului verbal de finalizare a controlului de către pârâtă, expertul contabil a concluzionat la pct.1 din obiectivele expertizei că reclamanta nu are dreptul să deducă taxa aferentă bunurilor pe care le comercializează, întrucât aceasta se ocupă de vânzarea bunurilor second-hand în regim special aplicând prevederile art.152² alin.2 lit.b coroborat cu art.141 alin.2 lit.g din Legea nr.571/2003.

Art.126 alin.9 lit.d din Legea nr.571/2003 precizează faptul că achizițiile intracomunitare de bunuri sunt operațiuni impozabile scutite de taxă conform art.142 alin.1 lit.a) care prevede:

„Art.142 . Scutiri pentru importuri de bunuri și achiziții intracomunitare

(1) Sunt scutite de taxă:

a). Importul și achiziția intracomunitară de bunuri a căror livrare în România este în orice situație scutită de taxă în interiorul țării”.

Societatea are ca obiect de activitate comerțul cu autovehicule second-hand și a achiziționat din Germania mașini cu preț în euro (preț fără T.V.A.) , așa cum reies aceste valori din facturile germane.

În baza art.142(1) lit.a) care prevede că sunt scutite de taxă pe valoarea adăugată : „impozitul și achiziția intracomunitară de bunuri a căror livrare în România este în orice situație scutită de taxă în interiorul țării”, nu este obligatorie deducerea taxei pe valoarea adăugată la achizițiile intracomunitare scutite de TVA, dimpotrivă este interzisă, fapt ce se poate demonstra cu facturile furnizorilor care sunt la preț netto în euro(preț fără TVA).

Referitor la obiectivul nr.2 expertul a concluzionat că reclamanta având calitatea de revânzător persoană impozabilă care aplică regimul special de taxare a bunurilor second-hand reprezentând autoturisme achiziționate din Comunitate care nu sunt noi, în sensul prevederilor Codului Fiscal, îndeplinește condițiile prevăzute de art.152² din Codul Fiscal pentru a aplica regimul special de taxare pentru bunurile second-hand.

La obiectivul nr.3 al expertizei s-a concluzionat că autoturismele second-hand au fost achiziționate din spațiul Comunității Europene, la valoarea netă, fără T.V.A. și au fost vândute pe piața internă. Societatea are ca obiect de activitate comerțul cu autovehicule second-hand având obligația ca la livrarea unor astfel de bunuri să aplice regimul special de taxare. Pe facturile emise nu a înscris taxa aferentă livrărilor ci doar mențiunea „T.V.A. inclusă și nedeductibilă”, societatea în calitate de persoană impozabilă revânzătoare, având dreptul să înscrie taxa aferentă livrărilor de bunuri supuse regimului special, în mod distinct, pe facturile emise clienților.

În cazul mașinilor second-hand (autoturisme care au parcurs mai mult de 6000 km sau care au o vechime mai mare de 6 luni), se plătește T.V.A. facturat de furnizor (inclus în preț sau distinct)”. Furnizorul aplică taxarea în regim special,

astfel, T.V.A.-ul va fi plătit de vânzător și se aplică asupra marjei de profit, și nu întregii valori. În urma efectuării inspecției fiscale finalizate prin Raportul de inspecție fiscală [REDACTED] 2011, inspectorii fiscali au aplicat taxa pe valoarea adăugată asupra întregului preț de vânzare a autoturismelor second-hand vândute de reclamantă. Marja profitului este diferența dintre prețul de vânzare aplicat de persoana impozabilă revânzătoare (suma obținută, inclusiv subvențiile direct legate de această tranzacție, impozitele, obligațiile de plată, taxele și alte cheltuieli, cum ar fi cele de comision, ambalare, transport și asigurare, percepute de persoana impozabilă revânzătoare cumpărătorului, cu excepția reducerilor de preț) și prețul de cumpărare.

Potrivit Codului Fiscal, art.152² alin.1 lit.d „bunurile second-hand sunt bunurile mobile corporale care pot fi refolosite în starea în care se afla sau după efectuarea unor reparații, altele decât operele de artă, obiectele de colecție sau antichitățile, pietrele prețioase”, iar conform ar.152 alin.1, lit.g din Codul fiscal.

„marja brută este diferență dintre prețul de vânzare aplicat de persoana impozabilă revânzătoare și prețul de cumpărare, în care:

1.Prețul de vânzare constituie suma obținută de persoana impozabilă revânzătoare de la un cumpărător sau de la un terț, inclusiv subvențiile direct legate de această tranzacție, impozitele, obligațiile de plată taxele și alte cheltuieli, cum ar fi cele de comision, ambalare, transport și asigurare, percepute de persoană impozabilă revânzătoare cumpărătorului, cu excepția reducerilor de preț;

2.prețul de cumpărare reprezintă tot ce constituie suma obținută, conform definiției prețului de vânzare, de furnizor, de la persoana impozabilă revânzătoare; și art.152² lit.h) „regimul special pentru reglementările speciale prevăzute în prezentul articol pentru taxarea livrărilor de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități la cota de marjă a profitului...”

În Legea nr.571/2003 Codul fiscal, la art.152² alin.(12) se prevăd următoarele:

“Persoana impozabilă revânzătoare nu are dreptul să înscrie taxa aferentă livrărilor de bunuri supuse regimului special, în mod distinct, în facturile emise clienților”

Ulterior facturărilor și încasărilor facturilor, nu se poate aplica T.V.A., asupra întregului preț de vânzare al autoturismelor second-hand în scopul colectării acesteia.

La obiectivul nr.4 expertul a reținut faptul că reclamanta nu are obligația întocmirii și depunerii declarației recapitulative cod 390 VIES privind livrările/achizițiile/prestările intracomunitare deoarece, în conformitate cu Ordinul nr.76/21.01.2010 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 390 VIES „declarație recapitativă”, în declarație se înscrie suma totală a achiziției intracomunitare de bunuri, pentru care persoana impozabilă, care depune declarația, este obligată la plata taxei conform art.151 din Legea nr.571/2003.

Având în vedere că societatea comercializează bunuri second-hand în regim special aplicând prevederile art.152² din Legea nr.571/2003, societatea nu are obligația întocmirii și depunerii declarației 390 VIES.

La obiectivul nr.5 expertul a reținut că societatea a întocmit facturi fără să menționeze distinct T.V.A. conform art. 152² alin.12 din Codul fiscal, astfel încât în total factura era cuprins și T.V.A.-ul aplicat la marja de profit, conform art.152² Codul Fiscal. În actul de control organul fiscal a calculat TVA suplimentar aplicat la total factură care cuprindea și T.V.A.-ul aplicat la marja de profit.

În această situație expertiza constată că organul de control a calculat greșit(matematic) și totodată nelegal aplicând T.V.A. la T.V.A.

Întrucât societatea a calculat T.V.A. la marja de profit conform art.152² din Codul fiscal, expertiza constată că organele de control nu trebuiau să calculeze T.V.A. suplimentar pentru operațiunile de vânzare a autovehiculelor second-hand.

La obiectivul nr.6 s-a arătat de către expert că din documentele verificate a rezultat faptul că organul de inspecție fiscală au constatat vânzarea către persoane fizice a 3 autovehicule second-hand în baza unor contracte de vânzare-cumpărare pentru care nu au fost emise facturi și nu au fost înregistrate venituri din vânzarea acestora în evidențele contabile, și a dispus diminuarea pierderii fiscale pe semestrul 1/2011 cu suma de [REDACTED] lei.

Expertiza a constatat că în contractele de vânzare-cumpărare în cauză încheiate, s-au prevăzut termene de livrare ulterioare întocmirii contractelor, respectiv decembrie 2011, data la care societatea a facturat aceste 3 autovehicule și a descărcat gestiunea cu contravaloarea prețului lor de achiziție înregistrând-o pe costuri.

Organul fiscal când a stabilit baza impozabilă suplimentară a impozitului pe profit nu a ținut cont de costul mărfurilor care reprezintă o cheltuială.

În consecință, consideră că majorarea masei profitului în iunie 2011 cu valoarea de [REDACTED] lei, ce reprezintă venituri nefacturate nu este corectă deoarece bunurile ce au fost vândute în decembrie 2011 și au fost înregistrate ca atare în evidențele contabile ale agentului economic.

Analizând și ultimul obiectiv, nr.7, expertul a reținut că baza de impozitare a impozitului pe profit și impozitul pe profit stabilit în mod suplimentar de inspectorii fiscali nu au fost corect stabilite deoarece nu s-a ținut cont ca în contractele de vânzare-cumpărare erau prevăzute ca termene de livrare luna decembrie 2011 când au și avut loc operațiunile respective și când s-au și facturat către clienți, și nu s-a ținut cont de cheltuiala privind costul de achiziție al acestor mărfuri.

În opinia expertizei contabile baza de impune a impozitului pe profit nu trebuia majorată cu suma de [REDACTED] lei și în același timp nu trebuia diminuată pierderea fiscală a anului 2011 cu această sumă.

Pârâtul a formulat obiecțiuni la răspunsurile date de expert la toate cele 7 obiective ale expertizei menținându-și susținerile făcute în actele de control contestate de reclamantă.

La rândul său expertul și-a menținut punctele de vedere exprimate cu ocazia întocmirii raportului de expertiză.

Analizând ansamblul probelor administrate în cauză și în mod special concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză, Curtea constată că față de disp.art.152² alin.2 lit.b din Legea nr.571/2003 reclamanta a încadrat corect operațiunea de revânzare a bunurilor second-hand achiziționate intracomunitar în regimul special de bunuri second-hand, deoarece a achiziționat autoturisme cu o vechime mai mare de 6 luni de la data punerii în circulație și care au parcurs și mai mult de 6.000 km., le-a achiziționat de la o persoană care plătește impozit, iar livrarea efectuată a fost scutită de taxă (T.V.A.) și nu s-a dedus T.V.A., fapt rezultat din deconturile de T.V.A.

Mai reține instanța că reclamanta este o persoană juridică română cu capital privat 100% românesc, astfel că are obligația respectării prevederilor Legii nr.571/2003.

Furnizorii intracomunitari nu au obligația de a înscrie în facturi articole din Directivele europene ci doar din legislația națională, în acest sens fiind întocmite facturile pentru livrarea bunurilor second-hand și care au făcut obiectul controlului de față.

De asemenea, este de reținut faptul că Ministerul Finanțelor Publice la secțiunea Legislație și jurisprudență U.E. în domeniul T.V.A., subliniază că directivele emise la nivel comunitar nu se aplică direct, fiind transpuse în legislația națională a fiecărui stat membru.

Potrivit disp.art.152² din Codul fiscal, „persoana impozabilă revânzătoare va aplica regimul special pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, altele decât operele de artă livrate de autorii sau succesorii de drept ai acestora, pentru care există obligația colectării taxei, bunuri pe care le-a achiziționat din interiorul Comunității, de la unul dintre următorii furnizori: b) o persoană impozabilă, în măsura în care livrarea efectuată de respectiva persoană impozabilă este scutită de taxă, conform art.141 alin.2 lit.g.

Achiziția de bunuri second hand, la a căror revânzare se poate aplica regimul special, se realizează doar din țări membre ale Comunității.

Astfel, din cele enumerate mai sus, rezultă că legea acoperă doar procesul activității de achiziție intracomunitară și revânzare în interiorul țării, activitate desfășurată conform acestor prevederi de către reclamantă, fără a se extinde și asupra etapelor comerciale anterioare acestei livrări intracomunitare, etape parcurse de bunurile ce au devenit second-hand de la momentul fabricării lor și până la momentul achiziționării intracomunitare de către persoana impozabilă revânzătoare, persoana care intră în sfera de aplicare a Legii nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, în cazul de față reclamanta.

Curtea urmează să rețină și faptul că față de disp.art.152² din Legea nr.571/2003 și a faptului că reclamanta comercializează bunuri second-hand în regim special nu are obligația întocmirii și depunerii declarației 390 VIES.

Întrucât societatea reclamantă a calculat T.V.A. la marja de profit potrivit disp.art.152² din Codul fiscal organele de control nu mai putea calcula T.V.A. suplimentar pentru operațiunile de vânzare a autoturismelor second-hand întrucât se ajunge la situația nelegală de a se aplica T.V.A. la T.V.A.

De asemenea, majorarea profitului în iunie 2011 cu suma de [REDACTED] lei ce reprezintă venituri nefacturate nu este legală întrucât bunurile au fost vândute în decembrie 2011 fiind înregistrate în evidențele contabile ale agentului economic.

Față de concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză cât și a răspunsului la obiecțiunile formulate de pârâtă, Curtea apreciază că acțiunea, reclamante este pe deplin întemeiată, susținerile acesteia fiind dovedite cu dispozițiile Codului fiscal mai sus citate, motiv pentru care se impune anularea actelor administrative emise de pârâtă în urma controlului efectuat în perioada [REDACTED].2011 – [REDACTED].2011 la sediul societății reclamante.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

ADMITE acțiunea formulată de reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L., cu sediul în Brăila, Bd. [REDACTED], nr. [REDACTED], bl. [REDACTED], sc. [REDACTED], ap. [REDACTED], jud. Brăila în contradictoriu cu pârâta ANAF - D.G.F.P. BRĂILA, cu sediul în Brăila, str. Delfinului, nr.1, jud. Brăila și în consecință;

Dispune anularea Raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED]/[REDACTED].2011, Deciziei de impunere nr. [REDACTED]/[REDACTED].2011, Deciziei de nemodificare nr. [REDACTED]/[REDACTED].2011, Dispoziției de măsuri nr. [REDACTED]/[REDACTED].2011 și a Deciziei nr.74/[REDACTED].2012 și exonerarea reclamantei de plata T.V.A. în sumă de [REDACTED] lei și majorări de întârziere în sumă de [REDACTED] lei.

Cu recurs în termen de [REDACTED] zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică de la [REDACTED].

Președinte,

[REDACTED]

Grefier,

[REDACTED]

Red. [REDACTED].2013

Tehno [REDACTED].2013

Ex.4